

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnik u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi šutnje uprave, u sjednici vijeća održanoj dana 30. listopada 2019.

r i j e š i o j e

- I. Upravni spor se obustavlja.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Tužitelj je Sudu podnio tužbu u kojoj navodi da tuženik nije riješio njegovu žalbu koju je izjavio protiv rješenja Hrvatske banke za obnovu i razvitak broj: 11/19 od 22. ožujka 2019. Zahtijeva da Sud naredi tuženiku da donese odluku o žalbi i potražuje trošak upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je donio rješenje o žalbi tužitelja, KLASA: UP/II-008-07/19-01/360, URBROJ: 401-01/05-19-3 od 1. listopada 2019., koje dostavlja. Smatra da tužitelj nema pravo na nadoknadu troškova spora, jer se slučaj obustave postupka ne može smatrati uspjehom u sporu niti se na tu situaciju mogu primijeniti odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-20186/2018 i U-III-2279/2019 od 9. travnja 2019. Ukazuje na mogućnost zlorabe procesnih odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.), imajući na umu da Zakonom nije ograničen broj zahtjeva za ostvarivanje prava na pristup informacijama koje korisnik prava može uputiti na oko 6000 tijela javne vlasti te da se u postupcima ne plaćaju ni upravne ni sudske pristojbe. Povećanje broja žalbi odnosno tužbi zbog nerješavanja žalbi, uz angažiranje odvjetnika (iako je u slučajevima nerješavanja žalbi dovoljno navesti da žalba nije riješena pa nije potrebna stručna pomoć odvjetnika), dovodi do štete u ostvarivanju prava drugih korisnika u vidu ostvarivanja materijalne koristi iz državnog proračuna, čime se gubi smisao i svrha ostvarivanja ustavnog prava na pristup informacijama. Ukazuje da je tužitelj do sada samostalno podnosio tužbe te nijedna tužba nije bila neuredna ili na drugi način nepodobna za odlučivanje. Tužitelj je i bez pravne pomoći proširivao tužbene zahtjeve tražeći poništavanje u međuvremenu donesenog rješenja (sukladno pravnom shvaćanju Suda), što dovodi do zaključka da svrha angažiranja odvjetnika u konkretnim slučajevima nije u ostvarivanju Ustavom zajamčenog prava na pristup informacijama, nego u potraživanju troškova spora. Predlaže Sudu da odbije zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora i donese odluku da svaka stranka snosi svoje troškove.

Tužitelj nije dostavio očitovanje na odgovor na tužbu koji mu je uredno dostavljen dopisom od 4. listopada 2019.

Odredbom članka 43. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS) propisano je da će sud obustaviti spor ako tuženik u tijeku spora u cijelosti postupi prema tužbenom zahtjevu.

Tužbenim zahtjevom, tužitelj je u smislu odredbe članka 22. stavka 2. točke 2. ZUS-a zahtijevao donošenje pojedinačne odluke koja nije donesena u propisanom roku. Budući da je tuženik u tijeku upravnog spora takvu odluku donio, ispunjeni su uvjeti iz naprijed citirane odredbe članka 43. stavka 1. ZUS-a za obustavu upravnog spora pa je sukladno odredbi članka 46. stavka 1. točke 2. ZUS-a riješeno kao pod točkom I. izreke.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora Sud nalazi neosnovanim na temelju odredbe članka 79. stavka 1. ZUS-a. Naime, sukladno zaključku sa sjednice sudaca ovoga Suda od 14. listopada 2013. u sporu pokrenutom radi šutnje uprave moguće je proširiti tužbeni zahtjev na osporavanje odluke javnopravnog tijela donesene nakon pokretanja spora radi šutnje uprave, jer se radi o sporu u istoj upravnoj stvari. U konkretnom slučaju tužitelj nije odabrao navedenu procesnu mogućnost predviđenu odredbom članka 40. ZUS-a, nego je protiv naknadno donesenog rješenja tuženika podnio zasebnu upravnu tužbu koji spor se vodi pod poslovnim brojem UsII-511/19. Stoga prema ocjeni Suda, u konkretnom slučaju traženi trošak upravnog spora u predmetu zbog šutnje uprave nije opravdan i priznavanje takvog troška ne bi bilo u skladu s načelom učinkovitosti upravnog spora propisanim odredbom članka 8. ZUS-a prema kojoj će sud upravni spor provesti brzo i bez odugovlačenja, uz izbjegavanje nepotrebnih radnji troškova, onemogućit će zlouporabu prava stranka i drugih sudionika u sporu te će odluku donijeti u razumnom roku.

Slijedom izloženog, odabir tužitelja da suštinski u istoj stvari podnese dvije tužbe, iako je u ovom predmetu mogao proširiti tužbeni zahtjev i na taj način zatražiti ocjenu zakonitosti naknadno donesenog rješenja tuženika, ne može biti na teret tuženika pa je riješeno kao pod točkom II. izreke. O troškovima spora biti će odlučeno sukladno odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a u predmetu poslovni broj: UsII-511/19 ovisno o uspjehu u sporu.

U Zagrebu 30. listopada 2019.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Inga Vezmar Barlek v.r.